

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jitky Denemarkové a soudců Mgr. Patricie Adamičkové a Mgr. Martina Řezníčka ve věci

žalobce: **Mgr. Jaroslav V.**, narozený dne xxx
bytem xxx, xxx
zastoupený advokátem Mgr. Luděkem Šrubařem
sídlem Hanusova 1537/1, Praha 4

proti
žalovanému: **Česká republika - Ministerstvo spravedlnosti**, IČO 00025429
sídlem Vyšehradská 427/16, Praha 2

o určení neplatnosti výpovědi z pracovního poměru a o uložení povinnosti, k odvolání žalobce a žalovaného proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 5. dubna 2019, č. j. 43 C 36/2016 - 484

takto:

- I. Rozsudek soudu I. stupně se **potvrzuje**.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

Odůvodnění:

1. Rozsudkem ze dne 5. 4. 2019 soud I. stupně určil neplatnost výpovědi z pracovního poměru č.j. MSp 8/2015-OP-OS/780 ze dne 2. 9. 2015 (výrok I.), dále neplatnost výpovědi z pracovního

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Horáčková.

- poměru č.j. MSp 8/2015-OP-OS/780 ze dne 22. 10. 2015 (výrok II.), zamítl žalobu na uložení povinnosti žalovanému vydat žalobci platové výměry ode dne 1. 11. 2013 do současnosti (výrok III.) a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok IV.).
2. Soud I. stupně tak rozhodl o žalobě podané soudu dne 25. 1. 2016, kterou se žalobce domáhal proti žalovanému určení neplatnosti výpovědi z pracovního poměru dané mu podle § 52 písm. c) zákoníku práce, jednak dne 2. 9. 2015, jednak dne 22. 10. 2015, a uložení povinnosti žalovanému vydat žalobci platové výměry ode dne 1. 11. 2013 do současnosti. Žalobce je členem odborového orgánu, který je oprávněn spolurozhodovat se zaměstnavatelem a výpověď dostal přes nesouhlas odborového orgánu. Výpovědi považoval za neplatné, protože mu byly doručeny v ochranné době, v případě první výpovědi dne 25. 9. 2015, kdy byl v pracovní neschopnosti, v případě druhé dne 22. 10. 2015, kdy byl v lázeňském léčení. Žalobce sdělil žalovanému, že s výpověďmi nesouhlasí a trvá na dalším zaměstnávání. Od roku 2013 se několikrát změnil platové výměry zaměstnanců žalovaného, platy byly navýšeny. Po změnách platů je zaměstnavatel povinen vypracovat a předat každému zaměstnanci platový výměr, žalobci však předány nebyly.
 3. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Namítl, že výpověď ze dne 2. 9. 2015 byla žalobci doručena již dne 2. 9. 2015 prostřednictvím příslušníka justiční stráže, v podvečerních hodinách, když žalobce přišel na Ministerstvo spravedlnosti. Nicméně nedošlo k odtržení dodejky a tak žalovaný nedisponuje prokazatelným předáním výpovědi. Výpověď byla zároveň odeslána dne 2. 9. 2015 na adresu trvalého bydliště žalobce a zde byla dne 18. 9. 2015 po uplynutí úložní doby vhozena do schránky, rovněž byla odeslána na kontaktní adresu žalobce a zde byla dne 22. 9. 2015 po uplynutí úložní doby vhozena do schránky. Výpověď ze dne 22. 10. 2015 byla žalobci doručena toho dne zaměstnancem žalovaného v restauraci xxx xxx xxx. V té době nebyl žalobce v pracovní neschopnosti a čerpal dovolenou. Od 17. 10. 2013 byl žalobce převážnou dobu v pracovní neschopnosti a částečně na překážkách v práci na straně zaměstnavatele, nevykonával pracovní činnost a tak není dán zákonný důvod pro vydání platebního výměru.
 4. Soud I. stupně vyšel z prokázaných skutkových zjištění, že žalobce byl v pracovním poměru u žalovaného na základě pracovní smlouvy ze dne 18. 3. 2005, naposledy byl zařazen do odboru xxx. Rozhodnutím ministryně spravedlnosti č. 15/2013 došlo s účinností od 15. 10. 2013 ke zrušení organizačního útvaru xxx xxx xxx xxx. Všechna pracovní místa v tomto organizačním útvaru byla zrušena bez náhrady a všichni zaměstnanci se stali nadbytečnými. O této skutečnosti byl žalobce informován dopisem ze dne 14. 10. 2013. Výbor základní organizace odborové organizace odborového svazu státních orgánů a organizací (dále „výbor ZO OS SOO při MSp“) neudělil souhlas s výpovědí žalobce. V období od 17. 10. 2013 do 15. 7. 2015 byl žalobce uznán dočasně práce neschopným. Přípisem ze dne 18. 8. 2015 výbor ZO OS SOO při MSp sdělil žalovanému, že nedává souhlas s výpovědí podle § 52 písm. c) zákoníku práce žalobci. Dne 14. 8. 2015 vystavil MUDr. Petr K. návrh na lázeňskou léčebně rehabilitační péči žalobce, který byl dne 9. 9. 2015 schválen revizním lékařem VZP ČR jako komplexní lázeňská léčebně rehabilitační péče, termín nástupu do lázeňského zařízení byl stanoven na 14. 10. 2015. Dne 2. 9. 2015 předal příslušník justiční stráže Miloš P. žalobci v sídle žalovaného obálku s pruhem, a to bez odtržení dodejky. Svědek Miloš P. nevěděl, že obálka měla být žalobci předána standardním doručením úřední písemnosti, obsah obálky neznal. V návaznosti na výtku nadřízených následně dne 3. 9. 2015 sepsal úřední záznam z jehož obsahu se podává, že žalobci dne 2. 9. 2015 v 18.09 hodin předal dopis č.j. 8/2015-OP-OS/780. V období od 16. 9. 2015 do 25. 9. 2015 byl žalobce hospitalizován v nemocnici. Dne 25. 9. 2015 mu byla doručena výpověď z pracovního poměru ze dne 2. 9. 2015, č.j. MSp 8/2015-OP-OS/780. Výpověď byla dána podle § 52 písm. c) zákoníku práce, když žalobce se stal nadbytečným v důsledku zrušení organizačního útvaru xxx xxx, včetně všech pracovních míst v tomto útvaru, a to na základě rozhodnutí ministryně spravedlnosti č. 15/2013 s účinností od 15. 10. 2013. Výpověď je dávana vzhledem k dlouhodobé dočasné pracovní neschopnosti žalobce a v jejím důsledku vzniklého zákazu výpovědi v ochranné době v návaznosti na její

skončení. Dne 14. 10. 2015 žalobce požádal o nástup na dovolenou na zotavenou za kalendářní rok 2013, 2014 od 15. 10. 2015 do 4. 11. 2015 včetně, s místem pobytu v xxx xxx. V termínu 14. 10. 2015 až 14. 11. 2015 čerpal žalobce komplexní lázeňskou léčebně rehabilitační péči v lázeňské léčebně xxx v xxx xxx, jako samoplátce si pobyt prodloužil od 5. 11. 2015 do 11. 11. 2015. Dne 22. 10. 2015 žalobce převzal výpověď z pracovního poměru ze dne 22. 10. 2015, č.j. MSp 8/2015-OP-OS/780, obsahově totožnou s výpovědí ze dne 2. 9. 2015. Dne 23. 10. 2015 v ranních hodinách žalobce absolvoval předem plánovanou xxx kontrolu v xxx xxx xxx. Za tímto účelem bylo žalobci dne 22. 10. 2015 při kontrole zastupujícím lázeňským lékařem umožněno opuštění lázeňské léčebny, a to stejného dne po absolvování předepsaných léčebných procedur, tj. v době, kdy pacienti obvykle využívají čas i mimo lázeňskou léčebnu k návštěvě kulturně-spoločenských akcí. Návrat byl nařízen bezprostředně po absolvování kontroly u xxx dne 3. 10. 2015, kdy následně probíhaly další léčebné procedury. Přípisem ze dne 23. 12. 2014 žalobce požádal Zdeňka K., vrchního ředitele sekce kabinetu, o vydání platových výměrů. Přípisem ze dne 23. 1. 2015 Zdeněk K. informoval žalobce, že obdržel jeho žádost, požadavek nechal důsledně prověřit a na základě všech skutečností konstatoval, že personální odbor postupoval v souladu s platnými právními předpisy.

5. Soud I. stupně shledal, že žaloba o určení neplatnosti právních jednání směřujících ke skončení pracovního poměru, byla podána v zákonné prekluzivní dvouměsíční lhůtě stanovené v ust. § 72 zákoníku práce a po citaci ust. § 52 písm. c), § 53 odst. 1 písm. a), § 136 a § 334 zákoníku práce shledal, že žaloba je zčásti důvodná. Obě výpovědi z pracovního poměru shledal neplatnými, jelikož byly žalobci doručeny v ochranné době, což je podle § 53 odst. 1 písm. a) zákoníku práce zakázáno. Žalobce tvrdil, že výpověď z pracovního poměru ze dne 2. 9. 2015 mu byla poprvé doručena až dne 25. 9. 2015, v této době se však nacházel v pracovní neschopnosti, neboť žalobce byl uznán práce neschopným v době od 16. 9. 2015 do 7. 10. 2015. V řízení pak nebylo jednoznačně prokázáno doručení výpovědi dne 2. 9. 2015. Na základě výslechu svědka Miloše P. a služebního záznamu ze dne 3. 9. 2015 podle soudu nelze zcela jednoznačně a bez jakýchkoliv pochybností uzavřít, že výpověď byla žalobci dne 2. 9. 2015 doručena, jelikož jediný údajný svědek Miloš P. neznal obsah obálky, kterou žalobci předal, její převzetí si nenechal žalobcem potvrdit na dodejce, která měla být součástí obálky, a služební záznam o předání obálky vyhotovil teprve následně na základě výtky nadřízeného, který mu současně sdělil číslo jednací předávané písemnosti. Výpověď ze dne 22. 10. 2015 byla žalobci doručena zaměstnancem žalovaného v restauraci xxx xxx xxx dne 22. 10. 2015, v té době však žalobce čerpal v Lázeňské léčebně xxx v xxx xxx komplexní lázeňskou léčebně rehabilitační péči v termínu od 14. 10. 2015 do 4. 11. 2015, který si jako samoplátce prodloužil od 5. 11. 2015 do 11. 11. 2015, přičemž dne 22. 10. 2015 mu bylo lázeňským lékařem umožněno opuštění lázeňské léčebny po absolvování předepsaných léčebných procedur za účelem absolvování plánované xxx kontroly v xxx dne 23. 10. 2015 s tím, že návrat byl nařízen bezprostředně po absolvování kontroly dne 23. 10. 2015. Přestože žalobce nebyl v době léčení uznán dočasně práce neschopným, ale čerpal dovolenou, podle soudu nelze ust. § 53 odst. 1 písm. a) zákoníku práce vykládat v neprospěch zaměstnance restriktivním způsobem tak, že se předmětné ustanovení vztahuje výhradně na lázeňské léčení, které je nařízeno lékařem a po jehož dobu je zaměstnanec uznán dočasně pracovně, ale vztahuje se, s ohledem na to, že ustanovení nespécifikuje lázeňské léčení, i na jiná lázeňská léčení, včetně léčení, které bylo schváleno revizním lékařem zdravotní pojišťovny a v jehož souvislosti čerpal zaměstnanec dovolenou. Na posouzení existence ochranné doby nemá vliv, pokud žalobce pořádal v xxx restauraci soukromou oslavu, při níž mu byla výpověď doručena, neboť mu bylo lázeňským lékařem umožněno opuštění lázeňské léčebny. Žalobce byl oprávněn se po absolvování lázeňských procedur účastnit společenských akcí, přičemž v těchto situacích k přerušení lázeňského léčení, respektive ochranné doby, nedochází. Aniž se zabýval věcnými důvody výpovědi, soud I. stupně vyhověl žalobě na určení neplatnosti výpovědi ze dne 2. 9. 2015 i ze dne 22. 10. 2015.

6. Soud I. stupně však neshledal žalobu opodstatněnou ve vztahu k povinnosti žalovaného vydat žalobci platové výměry od 1. 11. 2013 do současnosti. S odkazem na ust. § 136 zákoníku práce uvedl, že zaměstnavatel nemá obligatorní povinnost oznámit změny skutečností uvedených v platovém výměru vydáním nového platového výměru, ale je oprávněn oznámit zaměstnanci změny i jinou formou. Vzhledem k tomu soud již nezkoumal, zda v případě žalobce došlo ke změnám ve smyslu ust. § 136 zákoníku práce a žalobu v této části zamítl.
7. O nákladech řízení mezi účastníky rozhodl podle § 142 odst. 2 o. s. ř. s ohledem na shodný poměr úspěchu i neúspěchu obou účastníků.
8. Proti rozsudku se odvolal jak žalobce, tak žalovaný.
9. Žalobce se odvolal do výroků III. a IV. Vytýkal soudu I. stupně, že nepřihlédl k provedeným důkazům, jimiž bylo shledáno, že v době od roku 2013 do roku 2018 došlo k několika změnám platového stupně a k několika změnám osobního příplatku. Došlo tak ke změnám platu žalobce, které měly být podle § 136 odst. 2 zákoníku práce písemně oznámeny. Pokud jde o náklady řízení, požaduje přiznání paušálu ve výši 300 Kč za osm úkonů, které učinil před ustanovením advokáta. Navrhl, aby odvolací soud rozsudek soudu I. stupně ve výroku III. a IV. zrušil a věc vrátil soudu I. stupně, případně, aby rozhodl ve věci sám.
10. Žalovaný se odvolal do výroků I. a II. Vytýkal soudu I. stupně, že z důkazů, které navrhl k prokázání doručení výpovědi žalobci dne 2. 9. 2015, provedl pouze výslech svědka Miloše P. a jím vyhotovený úřední záznam. Ostatní důkazy (výpověď ředitelky odboru rozvoje lidských zdrojů Mgr. Michaely G.; státního tajemníka žalovaného Mgr. Jana L.; knihu záznamů o návštěvách osob na Ministerstvu spravedlnosti; kamerový záznam vestibulu hlavního vchodu Ministerstva spravedlnosti) neprovedl, a v rozsudku tento postup řádně nezdůvodnil. Žalovaný nesouhlasil ani se zpochybněním výpovědi svědka Miloše P. Poukázal na to, že pro osobní doručení nestanoví zákoník práce žádný konkrétní postup. Žalovaný nesouhlasil ani s interpretací pojmu „lázeňské léčení“ soudem I. stupně, neboť jde nad rámec úmyslu zákonodárce a překračuje smysl a účel úpravy. Přes určité uvolnění tohoto pojmu v judikatuře, nelze zacházet do opačného extrému a za lázeňské léčení považovat jakýkoliv pobyt zaměstnance v lázních, tedy i takový, který si zaměstnanec kdykoli sám naplánuje a zaplatí v rámci dovolené. Navrhl, aby odvolací soud zrušil rozsudek soudu I. stupně ve výroku I. a II. a věc vrátil soudu I. stupně k dalšímu řízení.
11. Žalovaný se nevyjádřil k odvolání žalobce. Naproti tomu žalobce se vyjádřil k odvolání žalovaného, nesouhlasil s jeho odvolací argumentací, namítal, že doručení výpovědi musí být prokázáno, což se žalovanému nepodařilo. Druhá výpověď byla doručena v průběhu lázeňského léčení, které bylo žalobci nařízeno a bylo hrazeno ze systému veřejného zdravotního pojištění. Je lhostejné, že žalobce čerpal dovolenou. O komerční pobyt se jednalo teprve v době od 5. 11. 2015 do 11. 11. 2015. Navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek ve výroku I. a II. potvrdil a přiznal žalobci náhradu nákladů odvolacího řízení.
12. Po zjištění, že odvolání je přípustné, obě byla podána včas a oprávněnými osobami (§ 201, § 204 o. s. ř.), odvolací soud přezkoumal z podnětu podaných odvolání napadený rozsudek i řízení, které jeho vydání předcházelo, postupem podle § 212 a § 212a odst. 1, 5 o. s. ř. a shledal, že ani odvolání žalobce, ani žalovaného nejsou opodstatněná.
13. Soud I. stupně provedl ve věci relativně obsáhlé dokazování, nicméně dospěl-li k závěru, že žalovaný neprokázal doručení výpovědi z pracovního poměru ze dne 2. 9. 2015 ve smyslu ust. § 334 odst. 2 zákoníku práce, měl žalovanému poskytnout poučení podle § 118a odst. 3 o. s. ř. a vyzvat ho, aby označil k prokázání tohoto tvrzení důkazy. Občanský soudní řád (zákon č. 99/1963

Sb.) umožňuje odvolacímu soudu, aby takové pochybení soudu I. stupně napravil (§ 213b odst. 1 o. s. ř.). Poučení podle § 118a o. s. ř. se poskytuje zásadně při jednání. Žalovaný se však k jednání odvolacího soudu dne 11. 9. 2019 bez omluvy nedostavil (předvolání k jednání mu bylo doručeno dne 5. 8. 2019) a odvolací soud mu nemohl poskytnout nejen poučení podle § 118a odst. 3 o. s. ř. k označení důkazů k prokázání tvrzení, že výpověď z pracovního poměru č. j. MSp 8/2015-OP-OS/780 ze dne 2. 9. 2015 byla doručena žalobci na pracovišti dne 2. 9. 2015, ale ani poučení podle § 118a odst. 1 o. s. ř. k doplnění tvrzení ve vztahu ke kamerovému záznamu, a sice zda tento zachycuje, že písemností, která byla žalobci svědkem Milošem P. předána dne 2. 9. 2015, je právě výpověď z pracovního poměru č. j. MSp 8/2015-OP-OS/780 ze dne 2. 9. 2015.

14. Nelze přisvědčit odvolací námitce žalovaného, že k prokázání tvrzení o doručení výpovědi z pracovního poměru č. j. MSp 8/2015-OP-OS/780 ze dne 2. 9. 2015 stejného dne navrhl v řízení před soudem I. stupně právě ty důkazy, které označil ve svém odvolání. Podle obsahu předloženého spisu žalovaný navrhoval k prokázání tvrzení o doručení výpovědi žalobci dne 2. 9. 2015 záznam o předání listiny, který byl proveden při jednání dne 9. 11. 2018. Při jednání soudu dne 4. 3. 2019 svůj návrh doplnil a navrhl výslech svědka Miloše P., příslušníka justiční stráže, který žalobci dne 2. 9. 2015 výpověď předal. Podáním ze dne 6. 3. 2019 pak zrekapituloval, že k prokázání osobního doručení výpovědi navrhuje provést důkaz výslechem svědka Miloše P. a služebním záznamem o předání listiny dne 2. 9. 2015 a doplnil, že kromě těchto důkazů navrhuje provést důkaz také kamerovým záznamem, na němž je doručení výpovědi svědkem Milošem P. zachyceno a zápisem v knize návštěv vedené Justiční stráží, potvrzujícím, že se žalobce dostavil na Ministerstvo spravedlnosti a byla mu justiční stráží předána písemnost určená k jeho rukám. Soud I. stupně provedl při jednání dne 5. 4. 2019 důkaz výslechem svědka Miloše P. Za situace, kdy bylo v řízení prokázáno, že žalobci byla dne 2. 9. 2015 doručena prostřednictvím svědka Miloše P. obálka obsahující písemnost a žalobce nesporeoval, že mu byla dne 2. 9. 2019 předána svědkem Milošem P. písemnost (sporeoval, že se jednalo o výpověď z pracovního poměru), bylo zjevně nadbytečné provádět důkaz zápisem v knize návštěv a kamerovým záznamem, kterými mělo být prokázáno, že žalobce se dne 2. 9. 2015 dostavil na Ministerstvo spravedlnosti a převzal od svědka Miloše P. obálku s písemností. Výpověď Mgr. Michaely G., ředitelky odboru rozvoje lidských zdrojů a výpověď Mgr. Jana L., státního tajemníka žalovaného, nebyly navrženy k prokázání doručení výpovědi z pracovního poměru na pracovišti dne 2. 9. 2015, ale k okolnostem realizace transformace, k otázce volných míst u žalovaného a ke způsobu jejich obsazování (viz protokol o jednání ze dne 9. 11. 2018). Návrh na provedení důkazů zápisem v knize návštěv, kamerovým záznamem a výslechem Mgr. Michaely G. a Mgr. Jana L. soud I. stupně při jednání dne 5. 4. 2019 zamítl, své rozhodnutí stručně odůvodnil a poučil účastníky o opravném prostředku. Soudu I. stupně lze vytknout, že důvody, které ho vedly k zamítnutí důkazních návrhů, uvedl toliko při jednání dne 5. 4. 2019 a nezopakoval je v napadeném rozhodnutí. Odvolací soud však neshledal, že by šlo o takovou zásadní vadu, která by sama o sobě byla důvodem pro zrušení napadeného rozsudku, tím spíše, že účastníci byly s postupem soudu I. stupně seznámeni.
15. Jelikož se žalovaný, jak uvedeno výše, k jednání odvolacího soudu nedostavil a nebylo tak možné poskytnout mu příslušné poučení podle § 118a odst. 1, 3 o. s. ř., odvolací soud vycházel při přezkumu napadeného rozsudku ze skutkového stavu zjištěného soudem I. stupně. Odvolací soud shledal, že soud I. stupně hodnotil provedené důkazy v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů (§ 132 o. s. ř.) a jeho skutková zjištění jsou správná, takže tvoří spolehlivý podklad i pro rozhodnutí odvolacího soudu. Námitky žalovaného k hodnocení svědecké výpovědi Miloše P. nejsou opodstatněné. Je skutečností, že svědek Miloš P., příslušník justiční stráže, popsal průběh doručení písemnosti žalobci při jeho návštěvě Ministerstva spravedlnosti dne 2. 9. 2015, avšak za situace, kdy svědek, do jehož pracovní činnosti náleží i doručování písemností (viz výpověď svědka), a proto by měl znát postup při doručování písemností, předal žalobci obálku, aniž by si její převzetí nechal potvrdit na dodejce (svědkovi nebylo řečeno, aby obálku předal standardním

doručením úřední písemnosti) a úřední záznam o jejím předání vyhotovil až následující den (tj. 3. 9. 2015) na pokyn svého nadřízeného, který mu sdělil č. j. předávané písemnosti, neboť svědek P. neznal obsah obálky, je správný závěr soudu I. stupně, že nebylo spolehlivě (bez jakýchkoliv pochybností) prokázáno, že výpověď z pracovního poměru č. j. MSp 8/2015-OP-OS/780 ze dne 2. 9. 2015 byla žalobci doručena dne 2. 9. 2015 na pracovišti.

16. Pokud žalovaný přistoupil k doručení výpovědi z pracovního poměru č. j. MSp 8/2015-OP-OS/780 ze dne 2. 9. 2015 i prostřednictvím provozovatele poštovních služeb (§ 336 zákoníku práce), soud I. stupně dospěl ke správnému závěru, že výpověď byla žalobci doručena v ochranné době, což ust. § 53 odst. 1 písm. a) zákoníku práce zakazuje, a proto je neplatná. Pro posouzení platnosti výpovědi z hlediska ustanovení § 53 zák. práce je rozhodující stav, který je tu v době, kdy byla dána výpověď, tj. kdy byla výpověď doručena zaměstnanci (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 20. 8. 2001 sp. zn. 21 Cdo 1954/2000, uveřejněný pod č. 42 ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek, ročník 2002). V řízení bylo prokázáno, že žalobce byl v době od 16. 9. 2015 do 7. 10. 2015 v pracovní neschopnosti. Jestliže mu výpověď z pracovního poměru č. j. MSp 8/2015-OP-OS/780 ze dne 2. 9. 2015 byla doručována prostřednictvím provozovatele poštovních služeb na kontaktní adresu xxx, xxx, na poště byla připravena k vyzvednutí dne 4. 9. 2015 a žalobce si ji nevyzvedl do 10 pracovních dnů od uložení, považovala by se písemnost za doručenu posledním dnem této lhůty, tj. 18. 9. 2015 (§ 336 odst. 3, 4 zákoníku práce). V této době však byl žalobce v pracovní neschopnosti. Shodně je tomu i v případě, pokud žalovaný zasílal danou výpověď z pracovního poměru i na adresu trvalého bydliště žalobce xxx, xxx. Písemnost byla připravena k vyzvednutí na poště dne 3. 9. 2015, žalobce si ji nevyzvedl do 10 pracovních dnů od uložení, proto by se písemnost považovala za doručenu posledním dnem této lhůty, tj. 17. 9. 2015.
17. Žalobce se nacházel v ochranné době i v době doručení druhé (obsahově shodné) výpovědi z pracovního poměru č. j. MSp 8/2015-OP-OS/780 ze dne 22. 10. 2015.
18. Podle ust. § 53 odst. 1 písm. a) zákoníku práce se zakazuje dát zaměstnanci výpověď (mimo jiné) v době od nástupu lázeňského léčení až do dne jeho ukončení. Lázeňským léčením se rozumí podle § 33 odst. 3 zákona č. 48/1997 Sb., o veřejném zdravotním pojištění a o změně a doplnění některých souvisejících zákonů (dále jen „zákon o veřejném zdravotním pojištění“) komplexní lázeňská léčebně rehabilitační péče (která je plně hrazena zdravotní pojišťovnou) nebo příspěvková lázeňská léčebně rehabilitační péče (u níž se hradí pouze vyšetření a léčení zaměstnance). Pokud byla pojištěnci na základě veřejného zdravotního pojištění poskytnuta komplexní lázeňská léčebně rehabilitační péče, ošetřující lékař rozhodne o vzniku dočasné pracovní neschopnosti (§ 57 odst. 1 písm. b/ zákona č. 187/2006 Sb., o nemocenském pojištění).
19. Z ust. § 53 odst. 1 písm. a) zákoníku práce vyplývá, že nerozlišuje mezi komplexní lázeňskou léčebnou rehabilitační péčí (kdy je zaměstnanec v dočasné pracovní neschopnosti) a příspěvkovou lázeňskou léčebnou rehabilitační péčí (kdy zaměstnanec není v dočasné pracovní neschopnosti, ale využívá volna nebo čerpá dovolenou) a ochranná doba se vztahuje jak na dobu, kdy je zaměstnanci poskytována komplexní lázeňská péče, tak příspěvková lázeňská péče. Pro posouzení věci proto není významné, že žalobce nebyl v době od 14. 10. 2015 do 4. 11. 2015, kdy mu byla poskytována komplexní lázeňská léčebně rehabilitační péče v lázeňské léčebně xxx v xxx xxx v dočasné pracovní neschopnosti, ale čerpal řádnou dovolenou. Ohledně možnosti žalobce opustit v době čerpání lázeňské péče xxx xxx a být přítomen v restauraci xxx xxx xxx (kde mu byla dne 22. 10. 2015 předána výpověď z pracovního poměru ze dne 22. 10. 2015) odvolací soud odkazuje z důvodu stručnosti na správný závěr soudu I. stupně uvedený v bodu 11. odůvodnění napadeného rozsudku.
20. Důvodné nejsou ani odvolací námitky žalobce ve vztahu k rozhodnutí soudu o jeho požadavku na uložení povinnosti žalovanému vydat platové výměry. V posuzované věci žalovaný popíral, že by

ve vztahu k žalobci vystavil v době od 17. 10. 2013 jakýkoli platový výměr, neboť pracovní místo žalobce bylo zrušeno, nebyl zařazen na jiné a nevykonává pracovní činnost (buď z důvodu pracovní neschopnosti, nebo pro překážky v práci na straně zaměstnavatele). Pokud žalovaný nevystavil žalobci v době od 17. 10. 2013 platový výměr, z logiky věci plyne, že ho nemůže žalobci ani vydat. Pomine-li odvolací soud materiální nevykonatelnost žalobního žádání (platové výměry nejsou blíže konkretizovány; doba, za kterou jsou žádány, je vytyčena neurčitě „do současností“), kterou se soud I. stupně nepokusil odstranit postupem podle § 43 odst. 1 o. s. ř. (v této fázi řízení by však s ohledem na právní názor odvolacího soudu nebylo hospodárné vyzývat žalobce k odstranění vad této části žaloby), jde požadavek žalobce nad rámec ust. § 136 odst. 2 věta třetí zákoníku práce, který stanoví, že dojde-li ke změně skutečností uvedených v platovém výměru, je zaměstnavatel povinen tuto skutečnost zaměstnanci písemně oznámit včetně uvedení důvodů, a to nejpozději v den, kdy změna nabývá účinnosti. Zákoník práce kromě písemné formy takové oznámení blíže nespécifikuje. Zaměstnavatel proto může zaměstnanci vydat na samostatné listině dodatek k platovému výměru, změnu platového výměru, přílohu platového výměru apod. (srov. Bělina, M. a kol. Zákoník práce. Komentář. 2 vydání. Praha : C. H. Beck, 2010. 463 s.).

21. Soud I. stupně rozhodl správně i o nákladech řízení mezi účastníky a to podle § 142 odst. 2 o. s. ř. ve vztahu k předmětu řízení, kterým bylo určení neplatnosti výpovědi z pracovního poměru ze dne 2. 9. 2015 a 25. 10. 2015 a uložení povinnosti vydat žalobci platové výměry a podle § 146 odst. 2 věta první o. s. ř. ve vztahu k předmětu řízení, kterým byl požadavek žalobce, aby mu žalovaný umožnil přístup na pracoviště a ponechal mu tam jeho věci, který vzal v průběhu řízení zpět a řízení bylo v této části zastaveno. Jestliže některý z účastníků zavinil, že řízení muselo být zastaveno, je povinen hradit jeho náklady (§ 146 odst. 2 věta první o. s. ř.). Žalobce procesně zavinil, že řízení bylo v této části zastaveno (usnesením ze dne 9. 11. 2018), neboť vzal žalobu zčásti zpět, aniž by žalovaný jeho požadavek uspokojil. Žalobce byl v rozsahu svých žalobních požadavků úspěšný z 50 %, když mu bylo vyhověno jen ohledně určení neplatnosti výpovědi z pracovního poměru ze dne 2. 9. 2015 a ze dne 22. 10. 2015. Žalovaný byl rovněž úspěšný v rozsahu 50 %, když žaloba byla zamítnuta ohledně povinnosti vydat platové výměry a řízení bylo z viny žalobce zastaveno ohledně povinnosti umožnit žalobci přístup na pracoviště. Za této situace nenáleží žádnému z účastníků náhrada nákladů řízení. Proto není opodstatněná ani odvolací námitka žalobce, že mu náleží jako úspěšnému účastníkovi náhrada podle vyhlášky č. 254/2015 Sb. za úkony, které v řízení učinil sám v době, než mu byl soudem ustanoven k ochraně jeho zájmů zástupce z řad advokátů.
22. Z uvedených důvodů odvolací soud potvrdil napadený rozsudek soudu I. stupně v celém rozsahu podle § 219 o. s. ř., jelikož je věcně správný.
23. O nákladech odvolacího řízení bylo rozhodnuto podle § 224 odst. 1 a § 142 odst. 2 o. s. ř. Měl-li účastník ve věci úspěch jen částečný, soud náhradu nákladů poměrně rozdělí, popřípadě vysloví, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů právo (§ 142 odst. 2 o. s. ř.). Odvolací soud přihlédl ke skutečnosti, že předmětem odvolacího řízení byly typově dva druhy nároků a to určení neplatnosti dvou obsahově shodných výpovědí a uložení povinnosti na vydání věci, přičemž ani jeden z účastníků nebyl se svým odvoláním úspěšný, takže poměr jejich úspěchu a neúspěchu v odvolacím řízení je shodný.
24. K rozhodnutí o odměně žalobci ustanoveného zástupce za odvolací řízení je funkčně příslušný soud I. stupně.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat dovolání za podmínek uvedených v § 237 o. s. ř., a to do dvou měsíců od doručení rozhodnutí odvolacího soudu k Nejvyššímu soudu České republiky v Brně prostřednictvím Obvodního soudu pro Prahu 2.

Praha 11. září 2019

JUDr. Jitka Denemarková v. r.
předsedkyně senátu